

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEIGH BARDUGO

CROOKED KINGDOM

bűnös birodalom

Amikor rosszul áll a szénád,
válassz másik utat!

NETFLIX

SZINTÉN A SZERZŐTŐL
JÖN A SHADOW AND BONE
- ARNYÉK ÉS CSONT
A NETFLIXRE

*fine
selection*

GRISHAVERSE

LEIGH BARDUGO

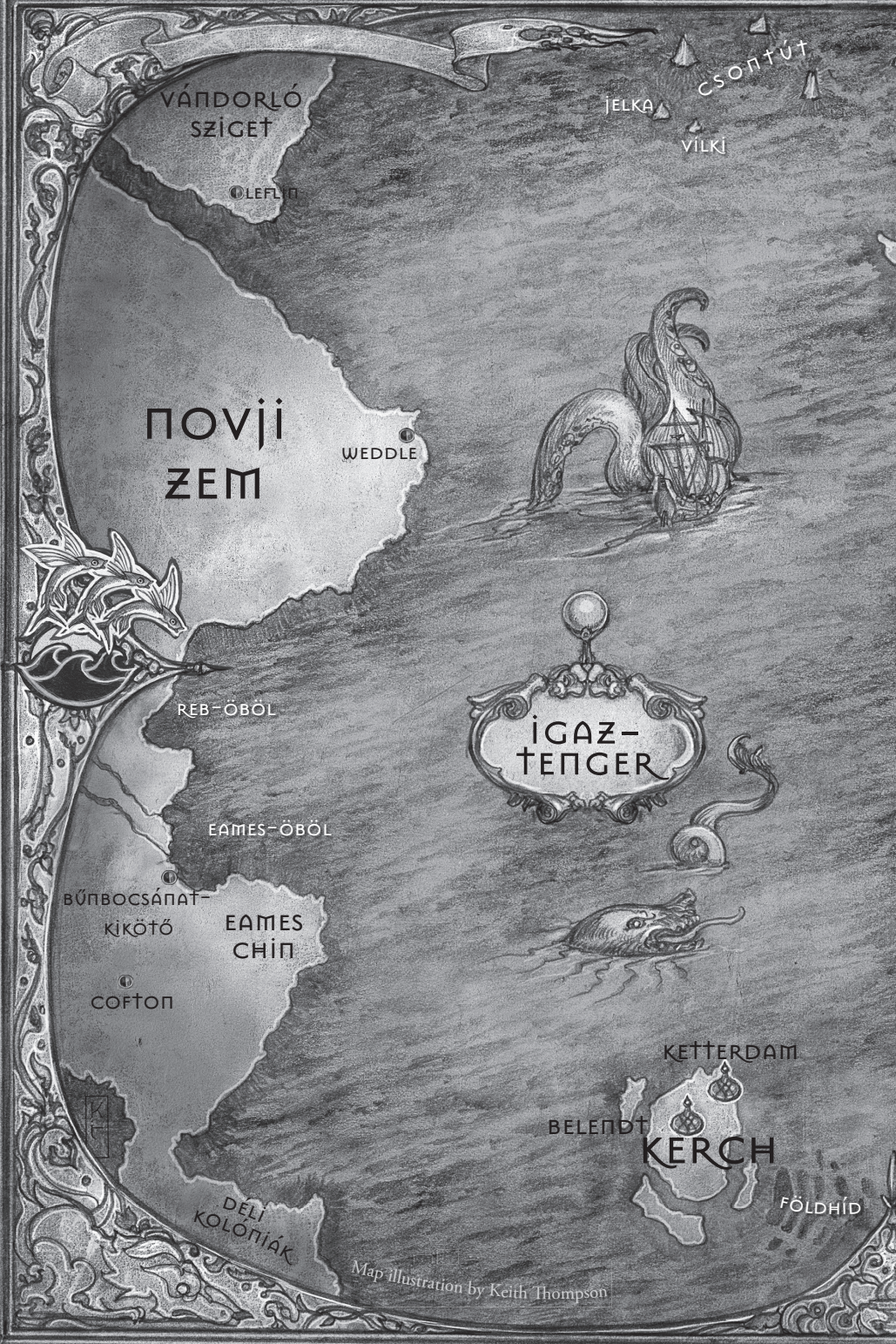
CROOKED KINGDOM

bűnös birodalom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Hollynak és Sarah-nak, akik segítettek építeni;
Noának, aki biztosította, hogy a falak állva maradjanak;
Jónak, aki segített, hogy talpon maradjak én is.*

Map illustration by Keith Thompson

ISEPVÉE

KÉPST HJERDE

ELLING

OVERÜT

FJERDA

AVFALLE

ELBJEP

DJERHOLM

AZ ÖRÖKFAGY
BIRODALMA

BEL-
TEPER

PETRAZOJ

CIBEJA

RAVKA

OS
KERVO

KRIBIRSZK

OS ALTA

KERAMZIN

CEMPA

SZIKURZOJ

KOBA

BHEZ JU

SHU HAN

AHMRÁT JEP

6. kikötő

Édes-zátony

Imperium

Eil Komedié

5. kikötő

Raktár-
negyed

A Toto

Keleti
Donga

Nyugati
Donga

A Hordó

Árapálytanács
őrtornya

Pokol Kapuja

Üllő

Smaragdpalota

Fehér Rózsa

Vadaskert

Goedmed hid

Varjú Klub

Kaeli Herceg

Fekete Fátyol-
sziget

A Deszka

Van Eck-ház

Smeel-rezidencia

Tőzsde

Zentz hid

Goldrenner Hotel

Boeksplein

Hullaház

Newfoort

Stadhall

4. kikötő

3. kikötő

Szu Nagykevelteg

Zemeni Nagykevelteg

Kaeli Nagykevelteg

Kormány-negyed

Ferdai Nagykevelteg

Ravkai Nagykevelteg

Zelver-negyed

Hanraat-öböl

2. kikötő

Barter templom

Geldin-negyed

1. kikötő

Geldkanal

Pénzügyi negyed

Egyetemi negyed

KETTERDAM

GRISÁK

A Második Hadsereg katonái

Az Alaptudomány mesterei

KORPORÁLOK

(AZ ÉLET ÉS HALÁL RENDJE)

Szívtörők

Gyógyítók

ÉTHERÁLOK

(AZ ÍDÉZŐK RENDJE)

Szélhívók

Pokolhívók

Hullámhívók

MATYERÁLOK

(A FABRIKÁTOROK RENDJE)

Djuraszták

Alkimisták

I. RÉSZ
SZÁMKIVETVE

1 RETVENKO

RETVENKO A BÁRPULTNAK TÁMASZKODOTT, és a koszos pohárba dugta az orrát. Sajnos a whisky sem tudta felmelegíteni. Semmi sem tud melegséget adni az embernek ebben a nyomorúságos városban. És nem lehetett menekülni a szagtól sem, a poshadt víz, a kagylók és a nedves kő orrfacsaró bűzének elegyétől, ami úgy beszívódott a pórusaiba, mintha megmártózott volna a város szutykában, ami a világ legborzalmasabb csésze teájával vetekedett.

A Hordóban volt a legfeltűnőbb a bűz, naná, egy olyan rémes nyomortanyán, mint ez a pöttömnyi kocsmá. A nyomornegyed egyik legsanyarúbb lakóházának földszintjére szorították be a szűkös kis ivót, aminek mennyezete meggörbödött az időjárás viszontagságai és a hitvány kőművesmunka eredményeként, gerendái pedig megfeketedtek az eldugult kéménye miatt réges-rég nem működő tűzhely kormos szennyétől. A padlót fűrészporszór borította, hogy felszívja a kiömlő sört, hányást és minden mást, amit a kocsmá vendégei öntudatlanul odaürítettek. Retvenko eltöprengett, vajon mióta nem söpörték tisztára a deszkákat. Még mélyebbre dugta orrát

a poharába, belélegezve az olcsó whisky édes illatát. Könnybe lábadt tőle a szeme.

– Felhörpinteni kell, nem felhorkantani – szólt rá nevetve a kocsmáros.

Retvenko letette a poharát, és homályos tekintettel nézett a férfira. A kocsmáros vastag nyakú és széles mellű ember volt, kőkemény bunyós. Retvenko nemegyszer látta a saját szemével, ahogyan kiessékeli a lármás vendégeket az utcára, ugyanakkor nehéz volt komolyan venni a fickót a Hordó ifjainak körében divatos abszurd öltözködésben – rózsaszín inget viselt olyan szoros ujjal, ami bármikor széthasadhatott a kocsmáros jókora bicepszén, hozzá pedig egy ízléstelen, vörös és narancssárga kockás mellényt. Úgy festett, mint valami piperkőc, puha páncélú rák.

– Mondja... – szólt Retvenko. A kerchi nyelv egyébként sem volt az erőssége, néhány pohár ital után pedig még nehezebben ment. – Mi ez a rémes bűz? Mint valamiféle romlott leves. Mint a koszos edényekkel teli mosogató.

A kocsmáros felnevetett.

– Ketterdam már csak ilyen. Idővel hozzászokik az ember.

Retvenko megrázta a fejét. Nem óhajtott hozzászokni sem a városhoz, sem a bűzéhez. A Hoede tanácsosnak végzett munkája egyhangú volt ugyan, de legalább száraz és meleg szállást kapott. Értékes grisa alkalmazottként Retvenkónak kényelemben volt része, és a hasa is mindig tele volt. Akkoriban átkozta Hoede nevét, unta a munkáját, elege volt már abból, hogy gondját viselje a kereskedő drága szállítmányainak a tengeren, megbánta már a szerződése feltételeit, az ostoba megállapodást, amit csak azért kötött, hogy elmeneküljön Ravkából a polgárháború után. Most viszont? Alig bírta kiverni a fejéből a Hoede házában lévő grisa műhelyt, a vidáman

lobogó tüzet, a vajjal és vastag sonkaszeletekkel felszolgált barna kenyert. Hoede halálát követően a kerchi Kereskedőtanács engedélyezte Retvenkónak, hogy további tengeri utazásokkal teljesítse a szerződésében foglaltakat, megpróbálva visszanyerni a szabadságát. Borzasztó volt a fizetése, de mi más lehetősége maradt? Hiszen grisa szélhívó volt egy ellenséges városban, nem értett semmi egyébhez, csak amire veleszületett adottságai tanították.

– Még egy italt? – kérdezte a kocsmáros, és Retvenko üres poharára mutatott.

Retvenko habozott. Nem szabad elherdálnia a pénzét. Ha okosan beoszt minden fillért, már csupán egyetlen utazásra kell bérbe adnia a képességeit, talán kétfőre, így végre kiegyenlítheti a szerződését, és vásárolhat magának egy jegyet Ravkába egy harmadosztályú bárkán. Nincs is szüksége többre.

Alig egy órája maradt, utána meg kell jelennie a kikötőben. Viharokat jósoltak, így a legénység Retvenkóra fog hagyatkozni, hogy megbabolazza a légáramlatokat, és nyugodt vizeken vezesse el a hajót az úti célul meghatározott kikötőbe. Egyelőre nem tudta, hová mennek, és bizony nem is nagyon érdekelte. A kapitány a tudtára adja a koordinátákat, Retvenko pedig feltölti a vitorlákat vagy lecsendesíti az eget. Azután bezsebeli a fizetségét. A szél azonban még nem erősödött fel. Talán át is aludhatja az utazás első részét. Retvenko megkocogtatta a bárpultot, majd bólintott. Mit tehet az ember? Megéremdemelt egy kis vigaszt ezen a világon.

– Nem vagyok kifutófiú – mormolta az orra alatt.

– Hogy mondta? – kérdezte a kocsmáros, miközben kitöltött neki egy újabb pohár italt.

Retvenko csupán legyintett. Ez a faragatlan fickó, egy közönséges bunkó, nem értheti meg soha. Az ismeretlenség homályában

gürcölt. S mégis miben reménykedett? Hogy talán még egy érme üti a markát? Vagy egy csinos lány vet rá egy kedves pillantást? Semmit sem tudott a harcban kivívott dicsőségről, sohasem érezte mások félelemmel vegyes tiszteletét.

– Maga ravkai?

A whisky ködén keresztül Retvenko hirtelen magához tért.

– Miért kérdezi?

– Nincs különösebb oka. Csak úgy tűnik, mintha Ravkából jött volna.

Retvenko némán nyugalomra intette magát. Rengeteg ravkai fordult meg Ketterdamban, hogy munkát keressen. Semmi sem árulkodott arról, hogy grisa. A gyávasága undorral töltötte el – saját maga, a kocsmáros és a város iránt is.

Szeretett volna békében ülni és élvezni az italát. Senki sem volt a kocsmában, aki váratlanul rátörhetett volna, sőt Retvenko azt is tudta jól, hogy a kocsmárosnak hiába vannak tekintélyes izmai, azért könnyedén el tudna bánni vele. Ám amikor az ember történetesen grisa, még akkor is simán bajba kerülhet, ha egyszerűen nyugton marad. Az utóbbi időben egyre több szóbeszéd kelt szárnyra titokzatos eltűnésekről Ketterdamban – grisák tűntek el nyomtalanul az utcákról vagy éppen az otthonukból. Valószínűleg rabszolga-kereskedők ragadták el őket, majd mindnyájukat eladták a legmagasabb árat ígérőnek. Retvenkónak esze ágában sem volt hagyni, hogy ilyesmi előforduljon vele, főleg amikor ennyire közel állt már hozzá, hogy visszajuthasson Ravkába.

Felhajtotta az italát, lecsapott egy érmét a pultra, és felállt a bárszékről. Nem hagyott borravalót. A kocsmáros is hadd dolgozzon meg a megélhetéséért.

Retvenko egy kissé bizonytalanul állt a lábán, amikor kifelé indult, és a levegő dohos bűze sem segített rajta. Fejét leszegve a Negyedik kikötő felé irányította a lépteit, abban a reményben, hogy a séta kitisztítja a fejét. *Még két utazás* – ismételte magában. Még néhány hét a tengeren, még néhány hét ebben a városban. Megtalálja a módját, hogy el tudja viselni. Egy pillanatra eltöprengett, vajon várják-e még a barátai Ravkában. Az ifjú cár állítólag úgy osztogatja a kegyelmet mindenkinek, akárcsak a filléres cukrot, és közben lelkesen igyekszik újjáépíteni a Második Hadsereget, a grisa haderőt, amit megtizedelt a háború.

– Még két utazás – mormolta a levegőbe. Csizmája határozottan koppant a tavaszi harmattól nedves köveken. Hogyan lehet még mindig hideg és nyirkos az évnek ilyen késői szakaszában? Ebben a városban élni olyan volt, mint csapdába esni egy jégóriás fagyos hónaljában. Reszketve haladt végig a Grafkanal mellett, majd megpillantotta a Fekete Fátyol-szigetet a folyóvíz kanyarulatában. Egykor oda temetkeztek a kerchi gazdagok, kicsi kőházakba a víz szintje fölött. Az éghajlat valamilyen különös trükkje folytán állandóan sűrű köd övezte a szigetet, és olyan szóbeszéd járta, hogy kísértetek látogatják a helyet. Retvenko megszorította a lépteit. Nem volt babonás ember – efféle hatalommal és erővel nem volt oka félni az árnyékok között esetleg rá leselkedő veszélytől –, de hát ki szeret temető mellett sétálgatni?

Szorosabbra fogta magán a kabátját, majd gyors léptekkel végigsietett a Havenstraaton, éberén figyelve minden apró mozgást a kanyargós sikátorok mélyén. Hamarosan visszatér Ravkába, ahol félelem nélkül róhatja az utcákat. Feltéve, hogy kegyelmet kap.

Kényelmetlenül fészkelődött a kabátjában. A háború sajnos egymás ellen fordította a grisákat, és az ő oldalán állók különösen

kegyetlenül bántak az ellenségeikkel. Megölte korábbi bajtársait, egyszerű polgárokat, még gyerekeket is. A történeteken azonban nem tud változtatni. Nyikolaj cárnak katonákra van szüksége, Retvenko pedig jó katona.

Biccentéssel üdvözölte az őrt, aki a Negyedik kikötő bejáratánál álló kis fülkében strázsált, aztán hátrapillantva ellenőrizte, hogy biztosan nem követik-e. Elhaladt a teherkonténerek mellett a hajódokk irányába, megkereste a megfelelő horgonyzóhelyet, majd beállt a sorba, hogy jelentkezzen az elsőtisztnél. Retvenko felismerte a korábbi útjairól, mindig zaklatott és rosszkedvű volt, cingár nyaka kiágaskodott a kabátja gallérjából. Kezében vastag papírköteget tartott, és az egyik lapon Retvenko megpillantotta a kerchi Kereskedőtanács egyik tagjának lila viaszpecsétjét. Az efféle pecsétek még az aranynál is többet értek ebben a városban, garantálták a legjobb horgonyzóhelyeket a kikötőben és a legjobb hozzáférést a dokkokhoz. Na és vajon mivel érdemelték ki a tanácsosok ilyen kivételes tiszteletet és előjogokat? A pénzükkel. Mert a vállalkozásaik hasznot hoztak Ketterdamnak. A hatalom valamivel többet jelentett Ravkában, ahol az elemek meghajoltak a grisák akarata előtt, és az ország fölött valódi cár uralkodott, egy rakás felkapaszkodott kereskedőből álló terület helyett. Retvenko kétségkívül megpróbálta letaszítani a trónról a jelenlegi cár apját, de az igazságon még ez a tény sem változtat.

– Még nem állunk készen a teljes legénység fogadására – mondta az elsőtiszt, amikor Retvenko megadta a nevét. – Meghúzhatja magát a kikötőmester fűtött irodájában. Csak az Árapálytanács jelzésére várunk.

– Pompás – válaszolta Retvenko minden lelkesedés nélkül. Felpillantott a kikötő fölé magasodó egyik fekete obeliszktoronyra. Ha egy cseppnyi esélye is lett volna, hogy a fenséges és hatalmas Árapálytanács

észrevegye Retvenkót az őrtornyából, néhány keresetlen kézmozdulattal tudatta volna velük, mit is gondol pontosan. Állítólag grisák voltak, de vajon megmozdították-e valaha egyetlen kisujjukat is, hogy megsegítsék a város többi grisáját? Hogy segítsenek a szerencsétlen sorsra jutott grisákon, akik szívesen fogadtak volna egy kis szívességet?

– Ugyan, dehogy – válaszolta a saját kérdésére.

– *Ghezen*, Retvenko! Talán felöntött a garatra?

– Nem.

– Bűzlik az italtól.

Retvenko a levegőbe szimatolt.

– Csak egy kis whisky.

– Mielőbb józanodjon ki! Igyon egy kis kávé vagy erős *jurdát*.

Ennek a pamutnak két héten belül Djerholmba kell érkeznie, és nem azért fizetjük magát, hogy a másnaposságát kúrálgassa a fedélközben. Megértette?

– Igen, igen – válaszolta Retvenko nemtörődöm legyintéssel, és már el is indult a kikötőmester irodája felé. Ám néhány lépéssel távolabb tett egy gyors csuklómozdulatot, mire egy parányi szélvész kikapta a papírlapokat az elsőtiszt kezéből, és szétszórta őket a dokk környékén.

– A pokolba is! – bosszankodott az elsőtiszt, ügyetlenül botladozva a kikötődeszkákon, amíg megpróbálta összeszedni a rakomány-jegyzéke lapjait, mielőtt beleesnének a vízbe.

Retvenko kárörvendőn mosolygott, azután hirtelen szomorúság öntötte el. Óriásnak számított az emberek között, tehetséges szélhívónak, nagyszerű katonának, míg itt csupán közönséges *alkalmazott* volt, egy szánalmas, öreg ravkai, aki törve beszél a kerchi nyelvet, és túlságosan sokat iszik. *Otthon* – mondta magában. – *Hamarosan otthon leszek*. Megkapja a kegyelmet, és bebizonyítja, mennyit

ér valójában. Harcolni fog a hazájáért. Olyan tető alatt fog aludni, ami nem ázik be, és kék *keftát* fog viselni, meleg gyapjúból, ezüst-róka szőrmével díszítve. Újra Emil Retvenko lesz, nem ez a szerencsétlen árnyék.

– Van kávé – ajánlotta fel a hivatalnok, amikor Retvenko belépett a kikötőmester irodájába, és a sarokban álló rézkannára mutatott.

– Tea?

– Kávé van.

Ez az ország... Retvenko megtöltött egy bögrét a sűrű, sötét lötytyel, csak hogy megmelengesse rajta a kezét. Pocsék íze volt, nem bírta elviselni, legalábbis jókora adag cukor nélkül, amit a kikötőmester sajnálatos módon elmulasztott biztosítani.

– Feltámad a szél – jegyezte meg a hivatalnok, amint megszólalt odakinn egy harang az erősödő fuvallat süvítésében.

– Van fülem – morogta Retvenko.

– Nem hiszem, hogy sokat fog számítani itt a városban, de a kikötőn túl...

– Maradjon csendben! – szólt rá élesen Retvenko. Felpattant, és hegyezni kezdte a fülét.

– Mi a baj? – kérdezte a hivatalnok. – Talán...

Retvenko az ajkára szorította az ujját.

– Valaki kiabál. – A hang abból az irányból érkezett, ahol a hajó horgonyzott.

– Csak a sirályok zajonganak. Mindjárt felkel a nap, és...

Retvenko felemelte a kezét, mire egy szélroham a falhoz taszította a hivatalnokot.

– Azt mondtam, maradjon *csendben!*

A hivatalnok szája tátva maradt a döbbenettől, miközben a zsálgáterlécen lógott.

– Maga a grisa, akit a legénységbe fogadtak fel?

A szentek szerelmére!

Ki kell talán kergetnie a levegőt a fickó tüdejéből, hogy megfojtsa, és elhallgattassa végre?

A viaszos ablakokon keresztül Retvenko látta az egyre világosodó, kék égboltot, amint lassan felvirradt a hajnal. Hallotta a hullámok között reggeli után kutakodó sirályok rikoltozását. Talán az ital összezavarta az elméjét.

Retvenko elengedte a hivatalnokot, aki a földre rogyott. Kiömlött a kávéja, de nem akart egy másik csészével vesződni.

– Megmondtam, hogy semmi az egész – mondta a hivatalnok, miközben nehézkesen feltápáskodott. – Igazán felesleges volt így elragadtatnia magát. – Leporolta a ruháját, majd újra elhelyezkedett az íróasztala mögött. – Még sosem találkoztam a magafajtaival. Grisa. – Retvenko felhorkant. A fickó valószínűleg korábban is találkozott már velük, egyszerűen csak nem ismerte fel őket. – Jól megfizetik a tengeri utakért?

– Nem elég jól.

– Tudja... – Ám akármit szeretett volna is mondani, nem maradt rá lehetősége, mivel az iroda ajtaja váratlanul felrobbant, szálkazuhatagot szórva szerteszét.

Retvenko az arcához kapta a kezét, hogy megvédje a szilánkoktól. Villámgyorsan lebukott, és a hivatalnok íróasztala mögé gurulva keresett fedezéket. Egy nő lépett be az irodába, haja fekete volt, szeme aranyszínű. *Shu*.

A hivatalnok egy puska után nyúlt, ami az íróasztal lapja alá volt erősítve.

– A bérekért jöttek! – kiáltotta kétségbeesetten. – Senki sem teheti rá a kezét a bérekre!

Retvenko döbbenten figyelte, ahogy a nyakigláb hivatalnok feláll, majd tüzet nyit, akárcsak valamiféle bosszúálló harcos. Jóságos ég! Semmi sem motiválja úgy a kerchieket, mint a pénz.

Retvenko kilesett az asztal mögül, és még éppen látta, amint a puskarúz egyenesen a mellkasán találja el a támadót. A nő hátrazuhan, és az ajtógombba ütközött, majd lerogyott a földre. Retvenko orrát megcsapta a puskapor átható szaga és a vér fémes bűze. Szégyenletes módon felfordult a gyomra. Régen volt már, amikor utoljára lelőttek valakit a szeme láttára – ráadásul az is háború idején történt.

– Senki sem teheti rá a kezét a bérekre! – ismételte a hivatalnok elégedetten.

Ám mielőtt még Retvenko válaszolhatott volna, a shu nő véres kezével megragadta az ajtófélfát, és talpra kecmertett.

Retvenko meglepetten pislogott. Mégis hány pohár whiskyt ihatott?

A nő előremasírozott. Ronggyá szakadt blúzának maradványain át Retvenko vért, puskaporos bőrt és valamilyen fémes csillogást velt megpillantani.

A hivatalnok kapkodva igyekezett újratölteni a puskáját, de a nő túlságosan gyorsnak bizonyult. Kikapta a fegyvert a fickó kezéből, és rettenetes erővel oldalra ütötte vele. Végül félrehajította a puskát, és aranyszínű szemét Retvenkóra szegezte.

– Vegye a béreket! – kiáltotta Retvenko, és tántorgó léptekkel igyekezett hátrálni a nő elől. A zsebébe túrt, majd szinte üres tárcáját a nő elé vetette. – Vegye el, amit akar!

A shu nő arcán halvány mosoly suhant át. Szánalom sejlett mögötte? Vagy szórakozott rajta? Retvenko képtelen volt megállapítani. Ám azt mégis hamar felfogta, hogy a támadó egyáltalán nem a pénzért tört rájuk. Hanem érte jött. Nem számított, hogy rabszolga-kereskedő-e,

zsoldos vagy valami egészen más. Retvenko harcosként fog elé állni, nem holmi gyáva puhányként.

Talpra ugrott, s bár izmai csupán vonakodva engedelmeskedtek az akarátának, harci állást vett fel. Mindkét karját maga elé emelte. Süvítő szél söpört végig a helyiségen, először egy széket, azután a hivatalnok íróasztalát, majd a gőzölgő kannát hajította a nő irányába. A shu támadó közönyös mozdulattal elhárította a repülő tárgyakat, mintha csak pókhálókat söpörne félre.

Retvenko erejét összpontosítva mindkét kezét előrenyújtotta, és rögtön érezte, ahogyan a füle nagyot pukkan a légnyomás csökkenésével. A szél gomolygó viharfelhő közepette felerősödött. Golyókkal nem lehet megállítani ezt a nőt. Vajon egy vihar dühöngő erejének is ellent tud állni?

A shu nő hangosan felmordult, amikor a jeges vihar megragadta, és kisodorta a nyitott ajtón. Megkapaszkodott az ajtógombban, igyekezett tartani magát.

Retvenko felnevetett. Már el is felejtette, milyen jó érzés harcolni. Azután hirtelen éles csattanás ütötte meg a fülét a háta mögül, ahogyan sikoltva kiszabadultak a szegek, és megreccsent a fa. Válla fölött hátrapillantva a szeme elé tárult a hajnalodó égbolt és a móló. Az egész fal eltűnt.

Erős karok ragadták meg Retvenkót, kezét az oldalához szorították, megakadályozva abban, hogy használni tudja az erejét. Lassan felemelkedett, felfelé szállt, és a kikötő egyre jobban zsugorodott alatta. Megpillantotta a kikötőmester irodájának tetejét, az elsőtiszt összeroskadt testét a dokkon heverve, majd a hajót is, amin útnak kellett volna indulnia – fedélzetének deszkái össze voltak zúzva, kettétört árbóca körül mozdulatlan testek feküdtek. Támadói előbb nyilván a hajón jártak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hideg levegő csapta meg az arcát. Szíve eszeveszett ritmussal kalapált a fülében.

– Kérem! – könyörgött Retvenko, miközben egyre magasabbra repültek, bár maga sem tudta, miért is könyörög. Félt attól, hogy túlságosan hirtelen vagy erősen mozdul meg, így csupán a nyakát nyújtogatva nézett fel az elrablójára. Retvenko száján rémült nyöszörgés szakadt ki, valahol félúton a zokogás és egy csapdába esett állat kétségbeesett nyüszítése között.

Egy shu férfi tartotta, fekete haja szoros kontyba volt fogva, aranyló szemét összehúzta a süvítő szél ellenében – hátából pedig két hatalmas, kecses szárny állt ki, finoman ívelt, ezüstös keretre feszített erős vásznak, amik erőteljes csapásokkal szelték a levegőt. Talán angyal lehet a férfi? Vagy démon? Valamiféle különös, életre kelt gépezet? Vagy egyszerűen elvesztette az eszét?

Elrablójának karjában Emil Retvenko meglátta az árnyékot, amit a tenger víztükrére vetettek a mélységben: két fej, két szárny, négy láb. Egy óriási szörnyeteggé vált, és ez a szörnyeteg mégis fel fogja falni. Imái sikolyokba váltottak át, ám egyikre sem érkezett válasz.